

Za holmi jemalo že solnce slovó je,
Na zemljo pa legal skrivnosten je mrak,
Ko plulo prek válov je ladijie dvoje;
Brat bratu nasproti, grajščaku grajščak.

»Ta dan ti je zadnji«, škrtaje dé prvi,
»Vdar eden — in moja sta grada oba.«
A drugi se jari, ježe se obrvi:
»Le meč zavihtim, da mi brat se udá.«

Na tihem golčita, nasprot si vesljata,
Nad njima pa temno nebo se grozi.
Pretečih, viharnih oblakov se jata
Nad jezerom zbira, zamolklo grmi.

In vlije se ploha in vihra nastane,
Visoko razjarjen vzdiguje se val,
Na skali razpršen v sto kapelj se zmane,
Zgrmeva in péni do slapa se tal.

Odruga se skalnato slapu podnožje,
Površje se jezeru nagne takoj,
Obalij globokih razgrne okrožje,
In ladiji pahne v globino seboj.

Ni prvi roké zavihtel maščevalne,
Oskrunil ni drugi se z bratsko krvjo;
Oba pokopalo v valove je žalne
In sodbo odlóčilo — modro nebó.

A. M.

Zimske misli.

I.

Ce solnce v zimskem dnevu
Na zemljico posije,
Ki jo še beli snežec
Kot krilo nežno krije:
Tedaj poljubek solnca
Vzbudi hlepenje v snegu,
Da tajati prične se
In teči dol po bregu.
Ko pa po bregu teče,
V soparo se preminja,
Želeč doseči solnce
V višavo sinjo zginja.

II.

Kot zemljo v zimskem spanju
Pokriva beli sneg,
Da se na njej ne vidi
Nikakih lis, ne peg,
In brani seme nežno,
Da ne zatre ga mraz,
Da moglo bo vskaliti,
Ko pride topli čas:
Takó srcé mladostno
In živega duha
Nedolžnost čista brani,
Da svet ga ne konča,
Da morejo vskaliti
Vse čednosti na dan,
Roditi sad stoteren
Resnici sveti v bran.

V. S.

Dve resnici.

I.

Ce bi se v ogledali
Zrealilo srcé,
Bi tolikrat li stali
Pred njim lepí ljudje?

II.

Resnica brez ljubezni
Je lunin svetli žar,
Ki snežni prt obsveti,
Ne staja ga nikdar.

A. M.

